

Tallér Edina

A két ház

Gyorsan híre ment, hogy hazajöttem, Bandi bácsi, még mielőtt meghalt, egy hét alatt szétkürtölte mindenkinek, hogy hazajött a bolondlány, a vajakolós, a varázslós, a máglyás. Köszí, Bandi bácsi!

Mindenki tudta, hogy a falu utolsóelőtti házában lakik Eileithüia, a tisztánérző jósnő, aki előre tudja a jövőt meg a múltat is, jobb lesz vele vigyázni, mert ő a legveszélyesebb és a legjobb. Pillanatok alatt elkezdtek hinni bennem az emberek, mert félték tőlem.

Bandi bácsi viszont nem hiányzott senkinek, csak a halainak. Éhen veszték pár nap alatt. Talán észre sem vette volna senki, hogy Bandi bácsi meghalt, ha nem árad szét a bűze két hét után. A hullaszállítók is csak maszokban tudták megközelíteni a testet. Azt terjesztették, hogy szétfolyt, mikor megmozdították, de szerintem ez csak pletyka. Egy kéthetes halott ember még nem folyik. Szegény Bandi bácsi. Pedig milyen jó ember volt.

Én nem is akartam ezt az üzletet, ő akart engem. Gyorsan és zökkenőmentesen indult be. Először csak jósoldtam, ugyanúgy, mint régebben. Jöttek és jöttek a kétségbeesett, magányos emberek, kérték, hogy mondjam meg a jövőt, vagy oldjam meg helyettük a problémáikat valamilyen varázslással. Egy rakás pénz nyomtak a kezembe, hogy tegyek csodát nekik.

Nagyon hittek bennem.

A hit borzasztóan fontos dolog.

Hit nélkül nehéz élni.

– Te tudtad, hogy valahol itt lakik az a csodajósnő? – kérdezték egymástól az emberek.

– És azt hallottad, hogy a szomszédját megölte telepátiával?

– Ne mondd, a Bandi bácsit? – csodálkoztak.

– Semmi baja nem volt előtte az öregnek!

– Szegény öregnek a világon semmi baja nem volt előtte! – ismételték meg többször.

– Aztán hajnalban, mikor ment a vécére, egyszer csak kampec.

– Szó nélkül összeesett és meghalt?

– Összeesett és meghalt!

– Csak mert a jósnő rágondolt? – kérdeztették.

– Azért bizony! – bizonygatták.

– De miért ölte meg rágondolással?

– Azt nem lehet tudni...

A titoktól félni kezdtek, ezért egy pillanatra elhallgattak és gondolkodni próbáltak az emberek, de nem bírtak magukkal, rövidesen újrameztették.

– Biztos volt valami afférjuk! – mondogatták.

– Magára haragította Eileithüiát! – hajtogatták.

– Hú, de furcsa neve van! – vették észre.

– Misztikus! – mondták.

– Mágikus! – mondogatták.

– Tud varázsolni! – ismételték.
 – Ilyen, mint ő, csak egy van! – ismételték újra.
 – Ő a legjobb! – mondták és mondták.
 – Akkor gondolhatod, milyen drága! – figyelmeztették egymást az emberek.
 – Miért, mennyi az ára?
 – Nagyon drága! – hajtogatták.
 – Nagyon-nagyon drága! – ismételték.
 – Borzasztóan drága! – hajtogatták újra és újra.
 – Nagyon-nagyon drága, de nagyon is megéri! – ismételték folyton, újra és újra egymásnak az emberek.
 – Én is látni akarom! – mondták.
 – Nekem is látnom kell! – mondogatták.
 – Nekem is látnom kell! – ismételték újra és újra. Egy pillanatra sem hagyták abba, csak szajkózták a magukét. Addig, míg végül megtelt kívánsággal minden üres ima, és varázslattal az emberek belém vetett hite. Ez a házam története. Szép lett, kitűnik a többi közül, kék, mint az ég.

Nem akartam elkészeríteni őket, mert az elkészeredés minden baj forrása. Én például nem keseredtem el, nem bizonytalanodtam el soha. Még a legreménytelenebb pillanataimban is azt hittem, hogy élni jó. Amíg az ember él, remél. Nem? De. Főleg, amíg fiatal. Fiatalság, bolondság. Fiatalon az ember gyorsan tanul.

Hamar beletanultam, hogyan kell visszaintegrálni a kétségbeesett, lelkibeteg embereket a társadalom aktív zónájába. Visszaintegrálás, aktív zóna, közösség, kommunikáció, marketing. Csodálatos szavak. Huszonkét évesen, amikor kezembe került a könyv, amely megváltoztatta az egész életem, azonnal tudtam, éreztem, hogy ezek mágikus szavak. Nagyon el voltam keseredve akkoriban. Egyedül egy fiatal lány az üres házban, anyátlan, apátlan árva, senki sem szereti. Ám ahol nagy a baj, közel a segítség, így találtam rá a könyvre. A padlásán. A kékre festett faluvégi házam padlásán találtam. Hogy került oda egy ilyen könyv? Anyám vitte volna fel? De minek vitte volna fel a padlásra? Egyáltalán: hogy került hozzá, hiszen alig tudott olvasni? De ha nem anyám, akkor ki tette oda? Az élet tele van megmagyarázhatatlan, misztikus dolgokkal.

Telemarketing és online kommunikáció az üzleti világban, alcím: *A siker titka – a társadalom gyógyítása*. Azért olvastam el, és azért hatott rám annyira, mert fiatal voltam és gyógyítani akartam. Ha valaki azt hinné, hogy azért hatott rám ez a könyv, mert nagyon buta, tudatlan és felelőtlen voltam, az nagyon téved!

Egy szomorú, reményét veszített nő vagy férfi nem elég aktív tagja a közösségnek, így a közösség sem lesz elég aktív része a rendszernek, nem lesz hatékony a gyarapodás, nem lesz, aki termel, és nem lesz, aki fogyaszt. Egy szomorú, reményét veszített ember alig várja, hogy megtalálja a kiutat, az igazságot, csodát, amiben lehet hinni. Mire elolvastam a könyvet, ki is tisztult a kép. Pár lelkesítő mondat, és mindenki újra működőképes lesz, vidám, tevékeny, aktív része a társadalomnak. Ez csodálatos, nem? Rádöbbenem, hogy képes vagyok megváltoztatni a saját életem és társaimét is. Csak meg kell értetnem a többiekkel, hogy minden rajtuk múlik. A sorsodnak te vagy a kovácsa! Mindenki varázsló! El kell sajátítani a teremtőerőhöz szükséges tudást és kész, ennyi. Igen, ennyi. Ehhez a tudáshoz pedig könnyen és gyorsan hozzájuthat bárki, ha a megfelelő forrásokat használja. Továbbfejlesztettem mindazt, amit olvastam, ötvöztem

azzal, amit Erzsitől hallottam. Isten ott van mindenhol, minden pillanatban, mindig más alakban. A jól működő rendszer alapja a mélyről jövő hit és a pozitív gondolkodás ötvözetéből megszületett alaptézis: minden rajtunk múlik és mindent mi teremtünk meg, Isten segítségével. Tessék. Ennyi. Igen. És működött!

Ha valami nem működik jól a világban, akkor nem a rendszerrel van a baj, hanem velünk. Ha nem elég erős a hitünk, gyengül a teremtőerőnk, és akkor nem segít az Isten sem, ez egyszerű. Ilyen egyszerű. És akkor megbetegszünk. Rákot kapunk. A betegségek forrása mi magunk vagyunk! Gondolkodj pozitívan! A rákot is megállíthatod, ha megfelelően gondolkodsz! A hit a reményből fakad, a pozitív gondolkodás a jó világ mozgatórugója, éltető eleme. Ennyi. Kész. És működik! A rendszer hibátlan. Igen. Hála Istennek. Ezt olvastam ki abból a könyvből, ami már egészen fiatalon megváltoztatta az életem. Hittem benne.

Ahogy múltak a hónapok, és nőtt a kereslet irántam, rájöttem, hogy nagy a kereslet a pozitív, lelkesítő mondatok iránt is, sőt, talán még fontosabbak és keresettebbek, mint a jóslatok vagy a teremtőerő. Így a szerencsesűtik mintájára, és a mintát kicsit továbbfejlesztve, mágikus mondatokat árultam kőbe vésvé. Apró mondatkavicsokkal kezdődött, később már egészen nagy sziklába vésett mantrákat is lehetett kapni nálam.

A Mount Everest tetejére írtam, hogy: „Aki legfelül van, mindent lát, kerekedj felül a bánaton!” Leszedtem a netről egy képet, majd az Adobe Photoshop Mix képszerkesztő program ingyenesen letölthető verziójának segítségével a hegy csúcsára odatettem a szívárványt és a Napot, aztán félkörívben ráírtam a mondatot. Imádták az emberek. Többmilliót eladtam belőle. Száztizennégy nyelvre fordították le, csak ezt az egy mondatot. Úgy terjedt, mint az 1665-ös pestis, de ez nem csak Londonban, hanem az egész interneten. Aztán lett még száz és száz, ezer meg ezer hasonlóan sikeres mondatom. A végén már nem is számoltam. Kitartó munkával és hittel biztattam az embereket, és ez visszafelé is hatott. Dőlt a pénz, és egyre híresebb lettem. Igen. Így volt, így kezdődött, így lettem a húszas éveim végére gazdag, híres és mindenható. Aki azt hiszi, hogy nem hittem ebben az egészben, csak haszonlesésből és hiúságból mindig azt tettem és mondtam, amit a tömegek szerettek és amire vevők voltak, az nagyon téved! Tegye fel a kezét, aki nem hitte volna el ennyi siker és pozitív visszajelzés után magáról, hogy mindenható? Az lett a vége, hogy hatott a varázsom és kész.

Nem. Nem az lett a vége. A vége az lett, ami most van.

Itt állok egyedül az új házam legmagasabb szintjén, mintha a Mount Everest vagy a világ tetején lennék. Enyém a legmagasabb ház, én vagyok itt legközelebb a Naphoz. Így alakult az életem. Döbbenet nézem, hova jutottam abból az égszínkékre meszelt, faluvégi vályogházból, ahonnan jöttem. Nincs itt rajtam kívül senki. Minden az enyém. Minden falam üveg, látom az egész világot. Jaj, de jó. Köszönöm.

Lent már nyugalom van. A folyó most tisztának tűnik, szinte olyan, mint régen, a falumban. Nincs lebegő hulla a víz tetején, az előzőt már elszállították. Nincsenek szirénázó mentőautók, feloszlott a riadt, döbbenet, reményvesztett tömeg. Újra csendes és ragyogó a lenti táj, mindent beragyog a fényszennyezés. Vagy száz éve nem láttam a csillagokat a sok ragyogó földi fénytől, és eszembe sem jutottak. Sem a csillagok, sem a Hold, de még a Nap sem, soha. Jó ideje nem. Csak most. Most, hogy

elment a házvezetőnőm is, a legjobb barátom, üzlet- és alkotótársam, most kezdett el hiányozni minden. De most már minegy. Elvitte magával az utolsó reményemet is.

Ő volt az utolsó reményem.

Miért hagytál itt engem?

Igaza volt anyámnak. Nem kell hinni az imákban, ha elég sokszor ismételsz egy mondatot, akár akarod, akár nem, a végére valósággá válik. Ess, eső, ess! Ess, eső, ess! Ess eső, ess, holnap délig ess! Ess eső, ess! Csoda, hogy elered?

Én csak azt akartam, hogy meggyógyuljanak az emberek, legyenek boldogok, és én is az legyek. Azt hittem, együtt meg tudjuk csinálni. De nem tudtuk. Nem lett kész a jó világ, és még a házvezetőnőm is elment, az egyetlen barátom, alkotó- és üzlettársam. Ő is elment, én meg itt vagyok egyedül, ebben az elbaszott világban, a felhőkarcolóm tetején, és lenézek az emberekre, de nincs itt senki, csak magamat látom visszatükröződni a folyó vizén, látom, mi lett belőlem. Olyan vagyok, mint egy üres mondat, amit sokszor és sokan ismételtek, ezért híres és drága, de a végén könnyen, nyomtalanul repül el. Nem marad utánam semmi? Csak a semmi?

Nem mehetek már vissza a falumba, mert mi lesz, ha felismernek? Utálnak, biztos, azt hiszik, én vagyok a felelős azért, hogy elromlott minden. Örülnek majd, ha meghalok. Tudom, érzem, nem baj. Nincs ott már senkim, nem oda tartozom. Pedig visszamennék, ott maradnék, ott maradtam volna. De az a ház már üres, el van kerítve, csak távolról bámulhatják meg az épületet azok, akiket érdekel, hol nőtt fel a legmagasabb felhőkarcolók asszonya.

Néha azért titokban hazamegyek, látnom kell, vissza kell térnem. A falu szélén a busz megáll. Tíz óra tízkor érek oda. Nem ismer fel senki, nem gondolják, hogy én vagyok. Ha én lennék, nem busszal, hanem valami nagy, drága autóval jönnék. Elmegyek a házhoz, olyan a ház, mintha az anyám lenne vagy a gyerekkorom. Üzenetet írok a hóba vagy a homokba, mint régen, hátha valaki elolvassa, nem érdekel, hogy hülyeség. „Szia, itt voltam, nemsokára megint jövök!” Este nyolc óra nyolckor, az utolsó busszal visszamegyek a városba. Nem alszom ott. Minek maradjak? Mindenki öreg vagy beteg, nincs társaságom, nincs senkim, csak anyám volt, meg a képzeletbeli kis világom. Most itt élek egy felhőkarcoló tetején, ez az én világom. Ez is olyan, mint egy varázslat. A ház minden oldaláról visszatükröződik a Nap. Fémből és üvegből van, éjjel-nappal tündököl. Elment a házvezetőnőm is, velem mi lesz? Egyedül kell szembenéznem mindennel?

Bárhogy is alakuljon az életem, szerintem szép a halál. Még Bandi bácsié is az. Jó, az igaz, hogy a végén elfolysz és feloldódsz, mint a szennyvíz a talajban meg a vízben meg a növényekben, meg mindenhol, és ez azért nem annyira szép. De az szép, hogy voltál és már nem vagy, és semmi nem lesz már ugyanaz nélküled. Nem etette meg senki Bandi bácsi halait. Ha ebből a házból is elmegyek, ez kié lesz? Üres marad?

Mindjárt megvirrad. Várom. Minden hajnalban, pontosan ugyanúgy, mint régen. Nem szállok ki azonnal az ágyból, először meditálok, ahogy anyámtól tanultam régen. Elképzelem, hogy ott vagyok, ahol a legjobban szeretnék lenni, mondjuk a falumban, vagy ahol majd meggyógyulok, meggyógyul minden. Egy nagyon magas hegy csúcsán, a világ tetején, a Naphoz közel. Bárhol, csak nem itt. Egy üres imát mormolok. A legnagyobb vágyam, hogy minden a helyére kerül. Jön a Nap, és megy a Nap, és visszatér. Jön a Hold, és megy a Hold, és visszatér. Jön az ember, és megy az ember.